

Der vierte Faktor zum erfolgreichen Tun ist die **Ausdauer** (Durchhaltevermögen). Sind die Teilnehmer der Projektgruppe ins Handeln gekommen, so entscheidet oft die Entschlossenheit, ob sie auch in schwierigen Situationen, in denen sie der Verzweiflung nahe sind und am liebsten aufgeben wollen, ihre Aufgabe bis zu Ende führen. Da es erfahrungsgemäß auf dem Weg zu seinen Zielen auch immer Schwierigkeiten und Hindernisse gibt, ist Ausdauer eine ganz wesentliche Eigenschaft und für den Erfolg eine unerlässliche Disziplin.

Der fünfte entscheidende Erfolgsfaktor ist die **Identifikation**, d.h., voll und ganz zu seinem Ziel stehen und sich mit dem Ziel identifizieren. Nur wer hinter seinem Ziel steht, wird es auch mit ganzer Kraft erreichen wollen. Zum erforderlichen *Wissen, Können* und *Tun* kommt dann das *Wollen* als vierte Säule des Erfolgs hinzu. Die Identifikation entscheidet über das Wollen und das Wollen entscheidet über die Motivation, die Antriebskraft, mit der sich die Teilnehmer der Projektgruppe auf den Weg zu ihren Zielen machen. Sie bestimmt die Entschlossenheit, mit der die Gruppenteilnehmer auf dem Weg bleiben und sie entscheidet über Temperament und Engagement, wie sie ihre Ziele verfolgen.

Der Erfolgsfaktor **Mut** entscheidet über Anspruch und Niveau der gesetzten Ziele. Er beweist die Risikobereitschaft und ist ein wichtiges Merkmal für unternehmerisches Denken und Handeln innerhalb der Projektgruppe.

Галенко С. М., к.е.н., доцент
кафедри міжнародного обліку і аудиту

ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, СУТНІСТЬ МАЙСТЕРНОСТІ

Сучасним професіоналізмом педагогічної діяльності є нелише науково-педагогічна обізнаність викладача, але й оригінальність і новизна майстерності викладання. Що становить актуальність і перспективність освоєння наук. Педагогічна робота з раціональною витратою часу та застосуванням оригінальних методик дає найкращий педагогічний результат у навчальному процесі.

Педагогічна майстерність являє собою самоорганізовану систему в структурі особистості, де системоутворюючим фактором виступає гуманістична спрямованість, що дозволяє доцільно, за вимогами суспільства, вибудувати педагогічний процес. Фундаментом розвитку професійної майстерності викладача, що дає йому глибину, ґрунтовність, осмисленість дій, виступають науково-професійні знання. Техніка, що опирається на знання і здібності, дозволяє всі засоби впливу пов'язати з метою, тим самим гармонізуючи структуру педагогічної діяльності.

Для забезпечення розвитку освітньої діяльності необхідно базуватись на основі висновків наукових досліджень, а також застосування досвіду успішних технологій. Також необхідною умовою розвитку є новаторство, тобто особисті педагогічні знахідки, які відкривають нові педагогічні знання.

Професійне зростання неможливе без професійного самовдосконалення викладача. Один з основних шляхів вдосконалення є самовиховання — формування людиною своєї особистості відповідно до свідомо поставленої мети. Необхідною умовою повинно бути уявлення про те, яким він має бути, педагогічне кредо самого викладача, усвідомлення ним своєї місії.

Самовиховна діяльність складається з: самопізнання, самоспостереження та самооцінки. Для того щоб удосконалити себе, слід добре знати, що ти уявляєш із себе. Самоспостереження містить у собі елемент аналізу, тобто встановлення причинно-наслідкового залежності між вчинками, поведінкою, емоційним станом та якостями особистості. Адекватна самооцінка дозволяє людині поставитися до себе критично, урівняти свої сили із завданнями та вимогами оточуючих. Неадекватна самооцінка (знижена або завищена) може призвести до гострих внутрішньо-особистих конфліктів.

Так, можливо виділити наступні компоненти педагогічної техніки:

1) уміння викладача керувати своєю поведінкою: володіння мімікою, пантомімою; управління емоціями, настроєм; соціально-перцептивні здібності (здібності проникати у внутрішній світ студента, психологічна спостережливність, пов'язана з тонким розумінням особистості студента і його тимчасових психічних станів): увага, спостережливність, уява; техніка мовлення (дихання, постановка голосу, дикція, темп мови);

2) уміння впливати на особистість і колектив. Основою розвитку педагогічної майстерності є сплав знань і професійної спрямованості, умовою успішності — педагогічні здібності, засобом, що додає цілісність професійної діяльності викладача, — вміння у галузі педагогічної техніки.

Отже, у педагогіці, як і в мистецтві результат не повинен повторюватися, він має бути індивідуальний. Педагогічний досвід підвищує результативність у формуванні знань, умінь і навичок студентів. Такий досвід, удосконалюючи і розвиваючи педагогічну роботу, допомагає домогтися стабільно високих результатів, дозволяє реалізувати креативність, комфортність, варіативність та інші принципи навчання.

Гжесюк А. О., к.е.н; старший викладач
кафедри міжнародної торгівлі

РОЗВИТОК СИСТЕМ ОСВІТ КРАЇН ЛІДЕРІВ В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОЇ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Актуальність. Потужний Болонський процес університетської консолідації, який набуває дедалі вагоміших якостей у Європі, вже найближчим часом забезпечуватиме високий ступінь зіставності навчальних програм, мобільності викладачів і студентів, а отже, і конкурентоспроможності як окремих університетів у цілому, так і конкретних спеціальностей у них. Це обумовлює актуальність дослідження розвитку систем освіти країн лідерів в умовах економічної глобалізації. Посилення глобалізаційних впливів на ефективність освітніх послуг, зумовлене їх інтернаціоналізацією, суттєво впливає на діяльність ВНЗ, адже відтепер послуги, що надаються, потребують чіткої специфікації, відповідності міжнародним стандартам, зіставності навчальних планів і програм, високої мобільності викладачів і студентів, тотожності набутих компетенцій тощо.

Основними рисами вищої освіти в глобальній економіці переважно є: комерційний характер діяльності ВНЗ; значна концентрація наукового потенціалу в дослідницьких університетах; висока академічна мобільність викладачів і студентів; розширення співробітництва з підприємницькими структурами; посилена конкуренція університетів за талановитих студентів і креативних викладачів; диверсифікація форм здобуття освіти та поступовий перехід певної її частини на віртуальний рівень; державна підтримка окремих освітніх програм; загострення рейтингового протистояння між провідними ВНЗ; посилення автономізації університетів і можливого банкрутства (реструктуризації) їх певної частини.

Освітні ринки європейських країн ще до недавнього часу суттєво відрізнялися за характером та ієрархічною структурою. Підписання у 1999 році спільної декларації міністрів освіти 29 країн Європи у м. Болонья (Італія) дозволило урядам і ряду наднаціональних структур диверсифікувати процеси конвергенції європейських освітніх систем. Зокрема було запропоновано створити Європейський простір вищої освіти, в якому студенти і випускники могли б вільно рухатися між країнами, а кваліфікація, здобута в одній країні, дозволяла б безперешкодно продовжувати навчання чи навіть влаштуватися на роботу в будь-якій іншій.

Найважливіші й багато в чому показові зміни сталися у зв'язку із цим у скандинавських країнах завдяки проведенню в них структурних реформ в освіті, що дозволило державам регіону посісти провідні позиції у світі за розвитком і якістю вищої освіти.

Упродовж багатьох років вища освіта в європейських країнах була поділена між університетським і неуніверситетським секторами, кожен з яких мав право присуджувати окремий тип кваліфікації своїм випускникам по завершенні навчання. Такий своєрідний дихотомічний поділ вищих навчальних закладів було прийнято називати бінарним поділом.

У сучасних умовах реалізації Болонського процесу в деяких країнах Європи стара структурна модель зазнала змін, що дало підстави багатьом дослідникам стверджувати: на континенті має місце суттєве зближення університетського сектору з неуніверситетським. Непоодинокими є випадки, коли зазначені структури об'єднуються в єдину систему.

Також останнім часом активізувалися процеси «академічного дрейфу», тобто підвищення академічного статусу навчальних закладів до рівня університетів. Так, в Іспанії подібного роду об'єднання Escuelas Técnicas Superiores відтепер видає дипломи університетського рівня, у Німеччині — Fachhochschulen і ряд інших спеціалізованих вищих навчальних закладів також отримали аналогічні повноваження. В Австрії деякі спеціалізовані навчальні заклади отримали можливість видавати дипломи університетського зразка, хоча частина з них (Kollegs і Akademien) не вважаються вищими навчальними закладами. У Швеції, Ліхтенштейні та Норвегії переконанні, що всі навчальні курси незалежно від того, де вони викладаються, мають університетський рівень. Норвезькі студенти, наприклад, можуть розпочати навчання у Høgskole, а потім перейти до університету, і навпаки.

З огляду на зазначене, можна стверджувати, що сучасні активні структурні трансформації в системах освіти європейських країн в умовах поглибленої імплементації Болонського процесу